

om hunne valsche tonge, en de twee boden die waarheid gesproken hadden wierden terstond op vrije voeten gesteld.

Dan vroeg de koning Ferdinand nog of het hem niet toegelaten en was eens aleene bij de oude koninginne in hare kamer te gaan, hetgene hem ook geerne wierd toegestaan; maar niemand en wiste noch en koste peizen waarom hij zulke dingen vroeg. De koning Ferdinand ging dan in de kamer waar de oude koninginne zat te janken van verdriet en wanhope, omdat zij al hare helsche plannen zag in duigen vallen, en dat zij min of meer voorzag wat ijselijk lot haar te wachten stond.

« Edele koninginne, » zoo sprak Ferdinand listig, « uw ongeluk pijnigt en martelt mij schrikkelijk, en ik gevoele in mijn herte vele medelijden voor u. Indien gij wilt, ik zal alle middelen in het werk stellen om u uit de nesten te helpen waarin gij zit. Ik ben weduwaar en indien gij het belieft, ik zou u met mij nemen naar het land der Korthalzen en er u koninginne maken zoo machtig als ik. »

Als die oude fotse dat hoorde, hare grijsde oogskens herleefden en een vonksken hope blonk door hare tranen. « Heer koning, edel herte, gij stelt belang in mijn ongeluk, eh wel! daar is mijne hand en mijn herte ligt er op. En, luistert wel naar hetgeen ik u zeggen zal: eer vier maanden verlopen zijn na onzen trouw, zal mijn zoon door mijn toedoen heimelijk vermoord worden, en gij, mijn gelieve, gij zult de kroone dragen en den scepter zwaaien over geheel Engeland. »

Ferdinand verschrikte bij die woorden; het docht hem dat hij eene duivelinne in menschen-vleesch daar voor hem zag zitten; maar hij hield hem alsof hij toestemde en zei: « Daar, rechtschapen en edel herte, daar is mijn ring; » en zij, die oude sloore, zij ook rechtuit, zij haalde een beurzeken uit, gaf het den koning Ferdinand, zeggende: « Daarin zit de mijne, dat zij onze ondertrouw. »

Ferdinand deed het beurzeken open en zag daar den ring van de koninginne benevens eenen stempel in liggen.

Die grijsde tuite begost te peizen dat haar valsche zegel er ook in zat, en zij verschoot schrikkelijk; zij sprong op gelijk eene tijgerinne en wilde haar beurzeken wedernemen, maar Ferdinand legde zijne machtige vuist op de koninginne heur mollepootjes, ontfutselde haar zijnen ring, stootte ze in haren zetel terug en sprong de kamer uit.

Vervolgt.

VAN HIER EN VAN ELDERS.

OLGENS den *Annuaire statistique*, 19sten jaargang, 1888, die kom te verschijnen, is de staat der talen in Belgenland als volgt:

- 2.485.384 spreken aleen Vlaamsch;
- 2.239.316 spreken slechts Fransch;
- 39.550 kunnen niets dan Duitsch;
- 423.752 spreken Vlaamsch en Fransch;
- 35.250 Fransch en Duitsch;
- 2.956 Vlaamsch en Duitsch;
- 13.331 spreken Vlaamsch, Duitsch en Fransch.

Zegt nog dat het Fransch de overhand heeft, zelfs in 't Vlaamsch land, waar nog geen half miljoen bij de drie miljoen, Fransch kan.

OR hiertoe heeft R. D. H. zijne lezers echt bericht gegeven wegens de zeehaven te wege. Ter vollediging neem ik het volgende over uit het *Burgerwelzijn* van 21st Oegst: deze opstel is met klare gedachten samengesteld.

Een nieuwsblad van Oostende heeft eenen oproep gedaan tot al de invloedhebbende personen dezer stad opdat zij, voorloopig alle partijkwestien van kant stellende, terstond zouden bijeenkomen om een comiteit te vormen, dat met gezamentlijke krachten zoude werken tot de verwezentlijking van Brugge-Zeehaven langs Oostende.

Men verstaat wel dat de verwezentlijking van Brugge-Zeehaven, 't is gelijk langs waar, inderdaad weinig onze geburen bekommert; ook hebben zij jaren lang met ons ontwerp den spot gedreven en schenen zij niet het minste gewicht aan onze rechtmatige eischen te hechten.

Nu dat het meer en meer bewezen wordt hoe billijk Brugge's wenschen zijn en hoe dringend noodzakelijk het is ons eenen voldoende toegang tot de zee te verschaffen, veronderstellen zij dat Brugge-Zeehaven langs Heist misschien wel eene schadelijke mededinging zou kunnen worden voor Oostende-Zeehaven, en, in stede van ons voortdurend te bestrijden, veranderen zij van doenwijze en reiken zij ons de hand in 't gedacht dat wij hunne vroegere houding zullen vergeten en hunne plotselinge genegenheid wegens Brugge-Zeehaven (langs Oostende) voor klinkende munt zullen aanveerden.

Ook vraagt voormeld nieuwsblad een hulpveld aan het Oostendsch stadsbestier om het comiteit het drukken der noodige schriften te veroorloven, die de Bruggelingen wegens het voortreffelijke en het verkieslijke van Brugge-Zeehaven langs Oostende, moeten overtuigen.

Wij meenen onze Oostendsche vrienden dienst te bewijzen en moeite te sparen met hun te waarschuwen dat al hunne pogingen daartoe aangewend, zonder gevolg zullen blijven.

Wij zijn sinds lang, doch inzonderheid sedert de bekendmaking der jongste studie van ingenieur Piens, volstrekt overtuigd dat eene zeehaven langs Heist volstrekt het eenige doelmatige middel is om onze stad naar behooren te gerieven.

Deze overtuiging is zoo diep in onze gedachten geworteld dat de meest welsprekende redenaars van heel Oostende vruchteloos zouden trachten ons tot hunne zienswijze te bekeeren.

En indien de Oostendenaars koelbloedig en onpartijdig de zaak willen overwegen moeten zij bekennen dat wij

volkomen gelijk hebben.

Wij zijn in bijzijn van twee stellingen.

De eerste stelling is deze van eene haven te graven tusschen Blankenberghe en Heist, op het punt der kust waar het water eene natuurlijke neiging heeft om landwaarts in te stroomen.

De tweede stelling is deze van voor Oostende de natuurlijke neiging van het water tegen te werken door 't verminderen en afdijken van den Stroombank, die voortdurend de kust nadert en den weg verspert.

Volgens de eerste stelling komt men de zee ter hulp in hare voortstuwende beweging.

Volgens de tweede stelling zou men de werking der zee integendeel dwarsboomen.

De eerste stelling is door de meest bevoegde mannen als voorzeker uitvoerbaar en mogelijk bevonden geworden.

Van de tweede stelling zegt men slechts dat zij misschien zou kunnen gelukken.

In bijzijn van twee stellingen waarvan de eene *voorzeker* en de andere *misschien* goed is, kan er wel gearzeld worden het *zekere* boven het *onzekere* te verkiezen?

Onder het opzicht van de eigentlijke haven is het dus teenemaal nutteloos ons tot eene andere denkwijze te willen overhalen.

Spreekt men vervolgens van de vaart die ons met de zeehaven moet verbinden, wij zijn nogmaals in bijzijn van twee stellingen.

De eene toont ons eene breede, lijnrechte vaart van slechts 11 kilometers lang, aan het zuider uiteinde voorzien van schuinsch liggende dokken, volgens het plan van M. Piens zoo voortreffelijk geschikt om den spoorwegdienst te vergemakkelijken en te bespoedigen. Die vaart doorsnijdt landerijen waar weinig of geen huizen staan, zoodat alle vermeerdering van dokken en bijhoorigheden steeds mogelijk is naarmate de uitbreiding onzer havenbeweging.

Volgens de tweede stelling hebben wij eene vaart onderhevig aan een zoo groot getal dienstbaarheden dat men nimmer eene bestendige bevaring zou durven waarborgen. Verder geeft het westelijk uiteinde dezer vaart uitgang midden een volkrijk gewest, hetgeen alle werken veel meer dan elders doet kosten, en komt het oostelijk uiteinde nabij onze stad in eene richting die eenen onvoordeelligen en ongerieflijken hoek vormt met de plaats waar thans onze dokken en kaaien ontworpen zijn.

Tusschen eene nieuwe vaart die men naar alle vereischten en volgens de laatste verbeterde stelsels zou graven, en eene dubbel zoo lange oude vaart, aan alle slach van dienstbaarheden onderhevig, zelfs als die oude vaart van hier tot aan Plasschendaale door eene nieuwe zou vervangen worden, want deze zou natuurlijk ook den last der dienstbaarheden moeten dragen, tusschen deze twee vaarten dus, kan er evenmin gearzeld worden.

Eindelijk is er een derde punt dat ons de landingplaats van Heist moet doen verkiezen, 't is dat de schepen die langs daar binnenkomen of zeilen onverwijd naar Brugge varen om hunne lading op onze kaaien te lossen.

Al de schepen die ons bestemd zijn, geworden ons.

Tot Oostende integendeel zou meer dan een vaartuig blijven haperen.

Alle kapitein die niet volstrekt verplicht is Brugge te genaken, zou de dokken en de kaaien van Oostende be-

nuttigen liever dan nog een twintigtal kilometers verder te reizen.

De Brugsche kooplieden zouden dus betrekkingen aanknoopen in den vreemde en de grootste opofferingen doen om in gemeenschap met de uitheemsche handelshuizen te geraken, en Oostende zou zonder andere moeite dan de zaken te laten gaan, het eerste en meeste profijt eruit trekken!

Brugge-Zeehaven langs Oostende is onder dit drievoudig oogpunt bepaald onmogelijk.

Wij hebben destijds gevraagd dat men, in afwachting dat Brugge-Zeehaven (langs Heist) uitgevoerd worde, den toegang tot de zee langs Oostende zooveel mogelijk verbeterde om in de onmiddellijke vereischten der scheepvaart te voorzien.

Dit vragen wij nog; wij vragen namelijk dat men de hernieuwing van 't *Paddegat* bespoedige en dat men ondertusschen ook den duiker van Jabbeke nazie, want deze is insgelijks in bedenkelijken staat, zegt men, en 't ware heel mogelijk dat er ginder te naaste jare ook een van te voren verwittigd *cas de force majeure* ontstond, zooals het nu met het *Paddegat* 't geval is.

Maar wat wij daarover zeiden en nog zeggen, betreft slechts eenen tijdelijken en gansch voorloopigen maatregel om in de *onmiddellijke noodzakelijkheden* onzer scheepvaart te voorzien, *in afwachting* dat de verwezentlijking van Brugge-Zeehaven (langs Heist) ons ten volle bevredige.

Oostende zou dus kwalijk gekomen zijn met in het verzoek van de bestaande vaart te verbeteren eenen steun te willen vinden om staande te houden dat Brugge langs Oostende kan geriefd geraken.

De bevaring al Oostende voorloopig verbeteren kan een schijnmiddel zijn, een *palliatif*; aleen Brugge-Zeehaven langs Heist weze ons het ware redmiddel.

Ondertusschen zijn wij er volstrekt niet tegen dat Oostende voortdurend zijn aandeel in de miljoenen der begrooting geniet.

Oostende betaalt zijn aandeel in de algemeene belasting en heeft recht tot eenen degelijken onderstand.

Maar Brugge betaalt ook ruimschoots zijn aandeel in de belastingen en dewijl Brugge tot heden nog nooit iets van den Staat verkregen heeft, mag het wel onze beurt worden iets te bekomen.

Welnu, wil men ons recht doen wedervaren, men moet ons geene haven geven die *misschien* goed zal zijn, doch in alle geval slechts *onrechtstreeks* Brugge met de zee zou verbinden; men moet ons eene haven geven die voorzeker goed is en ons eene *rechtstreeksche* gemeenschap met de zee verbindt.

—

WAAR 'T VLIEGEN WILT.

« De eene liefde is de andere weerd, » zei de vent, en hij smeet zijn wijf op straat.

*
* *

Dulle verdreegers
en vechten niet.